siis isiennast, kallis Eesti-rahwas, mängi ja kitusse ja mu waimolikko lauludega, laula kauniste Issandale ommas süddames. Sedda andko Issand ommast suresi armust selle ue-aasta sees.

Sure tännowäärt on meile ka „Perno postimehhe" lehhed, mis igga näddalil kui lahke söbber meie tuppa astub, keige mailma asjadest ja ka meie omma rahwa ellust ja ollemisest iggakord ued sannumid toob, ja ei wässi ial ärra omma raske tö jures. — Ehk meie kül teame, et Jummal, kes taewad ja maad on teinud ja keik, mis seäl sees on, ei ella mitte nende templide sees, mis kättega on tehtud, — on siiski meile wägga armas ja tähhelepannemisse wäärt, ning kui üks imme Jummala armo tö keige rahwa silma ees, — ja se on se kirrikutte-ehhitaminne Tallinnas, mis mullo aasta peäle hakkas. — Waene ma-rahwas ja koggodus Eesti-ma pealinnas, mis liggi 12,000 hinge arro järrele suur, olli peäle 100 aastat kunni tännini omma Jummalatenistust wäikese rae-kabbelis piddanud, — nüüd wast hallastassid üllemad ja kohtowannemad selle waese koggodusse peäle, ja saab neile kaks suurt ja känna kiwwist kirrikut korroga woido pärrast ehhitud, ja ühhe hädda-kirrikus saab jubba suur hulk rahwast ellomannaga toidetud. — Mötle sedda keik järrele, siis woime ja peame keigest süddamest ja römoga tännama, et Jummal ei olle mitte isiennast tunnistamatta jätnud, ta on meile palju head teinud, ta on taewast meile wihma ja head wiljalist aega annud, ja meie süddamed täitnud roa ja römoga.

1. 1933

Eesti-rahwa mÃ¤Ã¶nnus Kalender 1864, lk. 34